

125 J. V. SNELLMAN – E. LÖNNROT 14.VII 1848
 FLS, Lönnrotiana

Käraste Bror!

Uttröttad af Räkenskapers uppgörande och renskrifvande sänder jag detta blott för att bedja Dig vänskapsfullt låna mig någon förteckning öfver utkomna Finska Skrifter från 1820 ungefär eller Beckerska Grammatikans tid. Kan Keckmans Katalog få medfölja så mycket bättre.

10

Eljest bara helsningar från Gumman och mig. Reser Du från Kajaana, till Idensalmi eller annorstädes så underrätta derom.

Broderligen
 Snellman

d. 14 Juli.

126 J. V. SNELLMAN – F. CYGNÆUS 29.VII 1848
 HUB, Coll. 41

20

Ädle Vän!

Jag vet ej, hvad Du kan tänka om min långa tystnad; men dess enkla anledning är en olust vid allt meddelande, hvilken viker blott för tvingande omständigheter. Du anmärkte sednaste sommar något om min modlöshet. Rätteligen bör den heta håglöshet, hvars orsaker just icke äro svåra att finna, sedan man lefvat fem (säger 5) runda år i staden Kuopio. I det hela kunde lika gerna sägas: Finland; ty skilnaden är ringa. Den andliga förmåga, som här icke förtorkar, måste vara af det slag, hvilket i Vetenskaps Societets Handlingar, den deraf nemligen, som tillhör sagde förmåga, ser det märkligaste, 19:de seklet har att uppvisa. Så är för mig äfven Helsingfors, med Universitet och Philosofihæ Profession, ett näste, der jag hellre ville hafva en hökarbod än en kateder – men derifrån jag dock aldraelst vore skild. Jag gör mig ej till i afsende å min ekonomiska ställning, som hotar med en tung framtid; men jag tänker allvarligen på att sörja för den på hökarbodsvägen. Nu är min resa till Helsingfors i September sannerligen tyngre, och det sitter hårdt i, att få ett specimen till stånd,

30

40

Din goda vilja, att personligen uppmuntra mig, är i Ditt bref synbar. Det är dock ej på den vägen det verkar. Jag tillstår öppet, att hemlighetsfullheten i brevets vägar förargade mig mer, än dess innehåll glädde mig. Innehållet var dessutom till stor del bekanta saker. Men icke saknar jag deltagande för mig personligen, hvaraf jag egt lyckan se mycket med, om också mycket mot. Åsynen af några manliga hjertan, hvilka icke smyga fram sitt medhåll i sak uti karameller, eller för motståndet vänta kontant ersättning, denna anblick är uppmuntrande; men allmännare hjertlöshet måste inverka såsom skuggors omgifning.

50

God vilja hos Din vänskap har jag också aldrig satt i fråga. Dina bemödanden till mitt bästa ålägga mig dock icke mindre tacksamhet derföre, att de äro sjelfgifna. Men skola de understödjas af mina arma spalter, så inser Du nog sjelf, att de äro på tok. Jag pretenderar helt simpelt, att ett tänkesätt som mitt äfven i våra förhållanden bör